

Яна Язова
В тинята

Нарочено страстно цигулките пеят,
разпуснах безмълвна прозирен воал...
и впитите в мене очи — те пак пламенят!
Цигулките ронят безгласна печал.

Обжегва ги страст... и ръце се простират...
В уста ми се впиват пияни уста...
Горещи и алчни ме пръсти допират...
Усмихвам се жалко... Заглъхна нощта.

На пладне едва се от одъра вдигам.
Натегнали клепки, в устата горчи...
И с поглед забулен едва придостигам
пречистата радост на дневни лъчи.

Оглеждам се робко... Усмихвам се бледно.
Отдавна веч огънят в мен не гори.
Протягам ръце си и казвам му ледно:
„Нощта е изминала. Дай ми пари!“

И всяка нощ свят и печал упоявам.
Отдавна спи огън в гърди... не гори...
И нищо не се сещам, когато пропявам
над всички бездушно и ледно: „Пари!“